

nu meget godt, at selv om mit Endringsforslag gik igjennem, vil det ikke gjøre nogen stor praktisk Forskjel, idet den almindelige, af Regjeringsen bestyrede Assuranceforening kan tage den Bestemmelse, at man skal underkaste sig Lovens Bestemmelse for at komme ind i Foreningen. Den er nemlig saa udbredt og har af mange Grunde en saadan Fordeel fremfor de andre Assuranceforeninger, at den saa at sige dominerer Assurancevesenet for Bygninger paa Landet. Der vil derfor være meget faa, der vilde indslaae sig for at paatage sig den Gene, som denne Lov forvolder; naar deraf fulgte, at de ellers ikke kunde komme ind i denne Forening. Dette kommer imidlertid ikke dette Spørgsmaal ved; lad det være Assuranceens Sag at tage denne, som den tager andre Bestemmelser, for høie Taxterne efter Bygningsmaaden osv.; men lad os ikke her ved Lov indrømme Politiet noget Saadant; det bør ikke have Noget dermed at bestille; det er et Gebeet, hvor det bør vises tilbage. Naar der er stillet Underendringsforslag, som gaae ud paa, at det skulde være Bygninger under en høiere Assuranceværdi end den i Lovforslaget bestemte, der skulde være undtagne fra Lovens Regler, saa kan jeg ikke gaae ind derpaa. Hvis man ikke vil erkjende, at Bygninger, naar de ikke ere brandfarlige for andre Bygninger, skulle være frie for dette Brandpoliti, kan jeg ikke see nogen Grund til at undtage Bygninger, hvad enten de ere assurerede for 10,000 Rd., 1000 Rd. eller 1 Rd., og forsaavidt mit Endringsforslag maatte falde igjennem, som jeg formoder, det vil gjøre, efter den Opinion, jeg har mærket, der er imod det her i Salen, vil jeg ogsaa stemme imod disse Endringsforslag, da jeg troer, det er consequent. Jeg har været meget forundret over at høre denne Opinion fra flere Sider mod mit Endringsforslag. Jeg har, som jeg før sagde, havt Leilighed til at gjenbringe det fra een Side; men jeg har ogsaa hørt den Anke imod mit Forslag, at da Ministeren har sat sig absolut imod det, vilde, hvis det gik igjennem, denne Lov, som nu har været paa Tapetet eller nu har været for Rigsdagen mange Gange, ikke komme ud, og det vilde være stor Skade. For det Første kan jeg ikke see, at det vilde være nogen meget stor Skabel, og for

det Andet kan jeg ikke see, at man skal lade en Lov passere med en Bestemmelse eller rettere sagt med en Mangel paa Bestemmelse, som aabenbart vil gjøre den i Principet stabil og i sine Følger meget stabil. Jeg kan ikke see, hvorfor den ærede Justitsminister ikke for at faae Loven igjennem i dette Tilfælde ligesaa godt maatte kunne høre sig for Rigsdagens Mening, som Rigsdagen skulde høre sig eller give efter for Noget, den ikke burde give efter for.

Indenrigsministeren ad interim: Jeg kan ikke andet end paa min ærede Collegas Vegne takke den ærede Rigsdagsmand for hans Mening om, at han er mere human som Justitsminister end som Politimester; men det vilde dog være en Forværling af Stilling, om han optraadte som Politimester, naagtet han er Justitsminister; derimod troer jeg ikke, at han vilde ansee det som en ubetinget Ubefaling af det ærede Medlem, dersom han ikke vilde tillægge ham samme Interesse med Hensyn til Politiet som til de øvrige Brancher, der ere undergivne hans Virksomhed. Jeg nægter ikke, at den ærede Rigsdagsmand maa være saa nøie bekjendt med disse Forhold, at der, naar jeg alene tog Hensyn til dette Kjendskab, som jeg forudsætter er tilstede, vilde være al Anledning til at lægge særdeles Vægt paa hans Mening. Men det er jo ikke alene Justitsministerens Mening, hvormed Thinget vilde komme i Strid, hvis man vedtog Endringsforslaget, men det er jo tillige med det andet Things Mening, og der staaer jo saaledes to Afdelinger af den lovgivende Magt, der have udtalt sig om dette Spørgsmaal, ligeoverfor den ene; det synes derfor, naar man vil gaae efter, hvem der burde høre sig, som den ærede Rigsdagsmand sagde — at tale her om at høre sig finder jeg iøvrigt ikke at være paa rette Plads — at naar der er To mod Een, maa det vel være den Een, der maa høre sig eller give efter. Jeg nægter ikke, at denne Lov er saa mange Aar gaaet igjennem Rigsdagen, at dens Behandling egentlig, saa at sige, hører med til Rigsdagen, og det vilde næsten forekomme mig ganske besynderligt, om der skulde være en Rigsdag, uden at den havde sin Brandlov. Det kunde jo ogsaa være herst beqvemt